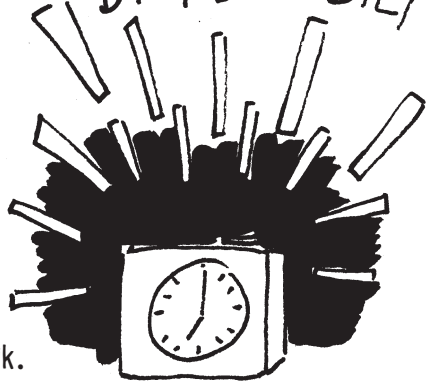

BIEP!
BIEP!
BIEP!

BIEBIEP BIEPBIEP
BIEPBIEPBIEP

Ergens in de verte klinkt een wekker.
Ik lig lekker te slapen, en heb geen zin
in dat geluid.
'Kan iemand die wekker uitdoen?' roep ik.
De wekker gaat door.
Wat een rotgeluid.

'Doe die wekker eens uit!

Ik draai me om.
En nog een keer.
Maar niks helpt.
Ik steek mijn hoofd boven de dekens uit.
O, wacht.
Het is mijn eigen wekker.
Natuurlijk.

Dat is waar ook.
Ik ben nu klaarwakker.

De brugklas. Vandaag. Voor het eerst.

NEE! IK WIL NIET!

Mama klopt op mijn deur.
'Lotte, ben je wakker?'
'Allang!' roep ik.

Ik trek mijn hoofd weer terug onder het dekbed. Ik moet nu naar de brugklas op een nieuwe school met allemaal vreemde kinderen.

Ze zijn vast ook niet leuk.
En toch moet het.

Zucht. Ik moet er nu echt uit.

Ik trek mijn lekkerste
spijkerbroek aan en mijn
favo streepjes-hemd. Mijn
roze shirt eroverheen.
Klaar.

Mijn haar is en blijft een
hooiberg.
Daar moeten ze maar aan
wennen in die brugklas.

In de hoek van mijn kamer staat mijn nieuwe schooltas.
Na veel getwijfel is het uiteindelijk de blauwe geworden.
Gisteravond heb ik alles erin gedaan wat op het lijstje stond.
Het lijstje voor de eerste schooldag.

We hebben niet meteen les, maar er is eerst een introductie.
Ik kijk nog eens in de brief.

Ik moet om 8.30 op school zijn.

Eerst is er een ontvangst in de grote aula, van alle nieuwe brugklassers.

Dan gaan we met de hele groep op de fiets naar een sportterrein verderop. Het is de bedoeling dat we allerlei sportieve dingen gaan doen.

Daar gaat het al helemaal mis met die introductie, wat mij betreft.

Als ik mezelf bij anderen moet introduceren met een sportactiviteit, dan wordt het helemaal niks.

Ik moet het duidelijk van iets anders hebben.

Waarvan? Dat is een goeie vraag.

Daar moet ik nog achter komen in mijn leven.

Ik weet namelijk NOOIT wat ik wil.

Ik ben nergens echt goed in.

En ook niet echt slecht.

IK & mijn

sportieve

KANT

Maar goed.

Ik sjok de trap af en loop naar de keuken, waar mijn moeder een bakje yoghurt met muesli heeft klaargezet.

'Goedemorgen!' zegt ze stralend. 'Eh... ja,' zeg ik.

Daan hangt erboven en drukt de rozijntjes in de yoghurt.

'DAAN! BAH!' roep ik boos.

'Blijf met je tengels uit mijn yoghurt!' Daan schrikt ervan, en trekt zijn hand terug.

Daardoor schuift hij een lepel en een vork van de tafel, die hard op de vloer kletteren.

'Toute Lotte!' zegt Daan.

Mijn moeder zucht.

'Jongens! Ik heb nog geen koffie gehad! Kunnen jullie even wachten met ruziemaken?'

'Yo,' zeg ik, met mijn mond vol muesli.

Ik heb nog 5 minuten, en dan MOET ik op de fiets zitten.

Ik heb buikpijn. Of zoiets.

Het voelt in elk geval raar in mijn buik.

En die yoghurt smaakt me ineens niet meer.

Gelukkig heeft mijn moeder brood voor me gesmeerd. Ze roept altijd dat we dat zelf moeten doen, maar ik kom altijd te laat uit bed, en dan doet ze het toch.

Ik prop de broodtrommel, het drinken en een banaan in mijn tas.

'Doei mam!

Mijn moeder geeft me een knuffel en zegt: 'Het komt vast goed. Veel plezier vandaag!'

Daar gaat-ie dan.

**IK MOET
WEL!**

De basisschool waar ik op zat was maar klein, en er gaat bijna niemand uit mijn oude klas naar mijn middelbare school. Nou ja, een paar kinderen waar ik niet echt mee omging. Maar er zit niemand bij mij in de klas.

Nu moet ik alles alleen doen.

Ik weet eigenlijk niet hoe dat moet zonder Tessa.

Tessa is mijn BFF.

Ik stuur haar nog even een snap.

'OMW' zet ik erbij.

OMW

Het is ongeveer een kwartier fietsen naar het Voorstcollege. Ik ben er al eens geweest op een open dag, maar nu is het echt.

Het is een groot, oud gebouw van donkere steen.

Je zou er een prima gevangenis van kunnen maken.

'Je zult zien dat het hartstikke leuk is,' heeft mijn moeder wel 10 keer gezegd.

En Daan, mijn kleine vervelende broertje, heeft zich er ook

mee bemoeid: 'Stikkeleuk!'

stikke
leuk!

Dus. Ik word aan alle kanten gesteund.

Ik fiets onze nieuwbouwwijk uit.

Links van me wordt een rij huizen gebouwd, en verderop rechts komt een treinstation. Daar moet ik door een tunnel onder de weg door.

Ik ben er al bijna.

Ik ril.

Gelukkig staat aangegeven waar je je fiets neer moet zetten.

Op het schoolplein staan veel meer kinderen. Ze zien eruit alsof ze hier, net als ik, voor het eerst zijn. Ze kijken namelijk nogal dom om zich heen.

We moeten ons verzamelen in de 'aula', stond er in de brief. Ik sjouw maar achter de anderen aan, en inderdaad, we komen bij een deur waar AULA op staat.

In de aula staan heel veel stoelen klaar.

Als we allemaal zitten, loopt er een man naar een soort hoge tafel met een schuin blad.

Hij kucht en tikt op een microfoon.

'Welkom!' zegt hij.

'Welkom, verse brugklassers! Hebben jullie er een beetje zin in?
Het blijft stil.

Wat een domme vraag. Natuurlijk niet. Nou ja, hooguit een
heeeeeeel klein beetje.

'Dat dacht ik al,' zegt de man. 'Jullie kunnen niet wachten.'

Ik schuif heen en weer op mijn stoel.

Dit gaat toch niet heel lang duren?

'Ik ben meneer Kanis. Ik geef Engels
in de meeste brugklassen. Voor
vandaag heb ik een praatje voorbereid
van 7 A4'tjes.'

'NEE!' roept iemand.

'Echt?'

Ik zucht. Ik vind het nu al niks, deze school.

'Grapje!' zegt meneer Kanis.

'Het is een half A4'tje.'

Hij vertelt wat dingen over
de school die ik meteen
weer vergeet.

Ik gluur om me heen.

Naast me zit een meisje met
een muts op. Ze kijkt boos en
kauwt ergens op. Verderop zit
een jongen op zijn telefoon te kijken.

Gek, al die nieuwe gezichten.

Ook gek dat ze over een poosje niet meer nieuw zijn.

Ineens is het verhaal van meneer Kanis klaar.

'Goed. Zijn er nog vragen?'

Stilte.

Duhuh. Wie gaat er nou in een volle zaal met alleen maar onbekenden een vraag stellen.

Gelukkig gaan we snel naar het sportveld. Dat is trouwens nog een hele toestand, want we zijn geloof ik met 140 leerlingen.

Op de fiets.

Ik rij er maar z'n beetje achteraan.

Naast me fietst een meisje. Ze kijkt niet heel enthousiast.

Die heeft net zoveel zin als ik, denk ik.

'Hoi!' zeg ik.

Ze kijkt me aan en zucht.

'Zeg dat wel,' zeg ik.

Ze moet lachen.

'Ik ben Lois,' zegt ze. 'En ik haat sporten.'

'Ik ook,' zeg ik.

Het wordt een lange dag.

Sporten is niet mijn ding.

Ik moet voetballen, volleyballen en hardlopen met kinderen die ik niet ken. Na afloop zie ik er zo uit:

